

Я – ПСИХОЛОГ МАЙБУТНЬОГО

Ось зовсім скоро я закінчую 11 класів і переді мною постає вибір професії. І якби це дивно не звучало я хочу бути психологом. Мені хотілося б щодня, щогодини відкривати нове у взаємовідносинах з оточуючими, передавати добро позитивної енергії дітям. Допомогати їм від усієї душі, навчитися гармонійно налагоджувати стосунки між дітьми та їх батьками. Хочу навчити кожного дорослого розуміти світ дитини, відчувати її радість та щастя. Я думаю, що дуже важливо бути поруч з дитиною у складній ситуації, вчасно підтримати, вселити віру в самого себе, співпереживати її невдачам.

Бути психологом – це означає завжди тримати «руку на пульсі» сьогодення. Бути завжди в русі. Практичний психолог – не порадник і не вчитель, а помічник, який вміє приймати дитину такою, якою вона є і допомагає знайти вирішення проблеми, або вихід з важкої ситуації, за якої вона починає розуміти себе, самостійно приймає рішення. Психолог не лікує, в прямому сенсі цього слова, а допомагає людині знайти гармонію, як із самим собою, так і оточуючими.

Оскільки людська психологія мене дуже цікавить, я люблю спостерігати за своїми близькими, ровесниками. І ви знаєте, я часто бачу, що у пошуку розслаблення, втікаючи від проблем і стресу, мої однолітки ступають на хибний шлях: агресія, замкнутість, он-лайн ігри, на зразок «синій кит», мовчанка і недовірливий погляд – хіба це допоможе подолати власні проблеми, власну невпевненість у собі? А підлітковий вік – саме той період, коли формуються і закладаються усі «моделі поведінки» на все життя. І саме тому мені найбільше хочеться бути психологом, що допомагає та працює з підлітками та дітьми. Я зможу бути поруч, коли підліткам буде важко зрозуміти себе та інших, змінити старі звички, збудувати нові відносини. Звичайно, у мене не буде готового рецепта життя, не буде

чарівної палички, але я зможу допомогти навчити самостійно знаходити вихід з будь якої ситуації.

Мені сумно бачити печальні очі дітей, батьки яких, дбаючи про краще фінансове благополуччя своєї сім'ї, жертвують увагою, спілкуванням із своєю дитиною. Додавши сюди ту кількість інформації, яка обвалилася на дітей, і в результаті багато дітей має порушення поведінки і навчання, руйнівну агресію, високий рівень тривожності.

І тому мені здається, що психолог – дуже потрібна професія, адже на дитячих бідах та нещастях, на дитячій агресії, яка викликана цілком об'єктивними причинами і найчастіше є просто такою собі захисною реакцією на жорстокість світу – на усьому цьому ґрунтується майбутнє нашого суспільства, і навіть більше – взаємини у таких родинах, які пізніше створять теперішні дітки.

Бути психологом для мене означає бачити щасливу, люблячу життя дитину, яка бажає дізнаватися про нове та цікаве, щоб була упевнена у собі та своїх можливостях, з адекватною самооцінкою, відкрита і правдива, яка зуміє зрозуміти і прийняти свої та чужі почуття.

Приємно буде жити, знаючи, що хтось на світі зрозумів, як стати щасливішим.